

Szegedi Ítéltábla
Fkhar.III.244/2013/4.

A Szegedi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Szegeden, 2013. október 15. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A lopás büntette és más bűncselekmények miatt **az I. r. vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** mint másodfokú bíróság 2013. április 11. napján kihirdetett **2.Fkf.114/2012/6.** számú ítéletét
h e l y b e n h a g y j a .

Kötelezi a II. r. vádlottat 10.860.- (tízezer-nyolcszázhatvan) forint harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Kiskunhalasi Városi Bíróság a 2012. január 25. napján meghozott 6.Fk.395/2011/38. számú ítéletével a II. r. vádlottat 5 rb. - társtettesként, három esetben kísérletként elkövetett - lopás büntette [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) és d) pont, (4) bekezdés b/1. pont], 11 rb. - hat esetben társtettesként, két esetben kísérletként elkövetett lopás vétsége [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 2. fordulat c) pont, további kilenc esetben d) pont] és rongálás vétsége [Btk.324. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] miatt, mint különös visszaesőt - halmazati büntetésül - 1 év 8 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A börtönbüntetés tartamába a vádlott által 2011. július 5. napjától 2012. január 25. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Elrendelte a Kecskeméti Városi Bíróság 2010. április 27. napján jogerőre emelkedett 9.Fk.1184/2008/19. számú ítéletével kiszabott 9 hónap fk. fogházbüntetés végrehajtását és a Kiskunhalasi Városi Bíróság 2009. december 10. napján jogerőre emelkedett 7.B.240/2009/4. számú ítéletével kapcsolatban alkalmazott feltételes szabadságot megszüntette. A vádlottal szemben 1.500.- forint erejéig vagyonelkobzást rendelt el. Kötelezte részben egyedül, részben **az I. r.**

vádlottal egyetemlegesen a magánfelek részére kártérítésre és a megítélt összeg után az állam részére illeték megfizetésére, illetve négy magánfél esetében a megítélten túlmenően előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

A Kecskeméti Városi Bíróság bűnjelkezelőjénél Bny.230/2011. szám alatt bevételezett és nyilvántartott bűnjelek lefoglalását megszüntette és az 1-9. és 11-15. sorszám alattiak megsemmisítését, a 10. sorszám alattinak **(1. sz. név)** sértett részére történő kiadását rendelte el. Kötelezte a II. r. vádlottat 48.000.- forint és az I. r. vádlottal egyetemlegesen 176.219.- forint bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam részére.

Az első fokú ítélet ellen a II. r. vádlott jelentett be fellebbezést enyhítés végett és a feltételes szabadság kedvezményéből való kizárása miatt, melyet a másodfokú eljárásban írásban módosított és valamennyi bűncselekmény miatt emelt vád alóli felmentését indítványozta.

A Kecskeméti Törvényszék mint másodfokú bíróság, a 2013. április 11. napján meghozott 2.Fkf.114/2012/6. számú ítéletével az első fokú ítéletet a II. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatta akként, hogy a vádlott IX. tényállásban rögzített cselekményét 1 rb. társtettesként elkövetett lopás vétsége kísérletének [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 2. fordulat c) és d) pont] minősítette és 1 rb. rongálás vétségének vádja alól [Btk. 324. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] felmentette. A vádlottal szemben a tulajdon elleni szabálysértés [Sztv. 177. § (1) bekezdés b) pont] miatt folyamatban lévő eljárást megszüntette.

A Kiskunhalasi Városi Bíróságon Bny.19/2012. szám alatt bevételezett 1. tétel alatti 1 db üvegtörmelék lefoglalását megszüntette és megsemmisítését rendelte el. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és rendelkezett arról, hogy a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye.

Mivel az első- és másodfokú bíróság a II. r. vádlott bűnössége körében eltérő rendelkezést hozott, a Be. 386. § (1) bekezdés c) pontja alapján megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége.

A másodfokú ítélet ellen a II. r. vádlott jelentett be fellebbezést, valamennyi bűncselekmény alóli felmentése érdekében.

Fellebbezését írásban azzal indokolta, hogy a másodfokú bíróság a valóságtól eltérően értékelte a bizonyítékokat, nem észlelte, hogy a szakvélemények nem tartalmazzak konkrét eredményeket. Megismételte a másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványait, melyek szerint más szakértők kirendelését és további tanúk kihallgatását - akik közül **(2. sz. név)** [település, utca, házszám] szám alatti lakost és az ügy I. r. vádlottját nevezte meg - indítványozta.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.176/2013/1-II. számú átiratában azt indítványozta, hogy az ítéletábra Kecskeméti Törvényszék ítéletét a szabálysértési elévülésre és a bűnösségi körülményekre vonatkozó indokolás megváltoztatásával hagyja helyben.

Álláspontja szerint helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a rongálással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés elévült és, hogy az e miatti szabálysértési eljárást meg kell szüntetni, tévedett azonban az elévülés bekövetkezésének időpontját illetően. Téves ugyanis az ügyész szerint, a másodfokú ítélet indokolásának azon megállapítása, hogy a főügyészségi indítvány 2012. március 26. napján történt bírósághoz érkezése volt az elévülést félbeszakító érdemi eljárási cselekmény, mert az állandósult bírói gyakorlat értelmében (melynek kapcsán a Magyar Büntetőjog Kommentárban leírtakra hivatkozott) az ügyészi indítványok nem alkalmasak az elévülés félbeszakítására. Erre tekintettel, kizárólag a 2012. január 25. napján kelt első fokú ügydöntő határozat szakította félbe az elévülést, tehát az már 2012. július 24. napján beállt.

A bűnösségi körülmények körében a II. r. vádlott speciális bűnismétlő voltának, a korábbi, azonos bűncselekmények miatti elítélésének és a büntetett előéletnek a súlyosító körülmények köréből történő mellőzését indítványozta.

Az ítéletábra a II. r. vádlott másodfellebbezését alaptalannak találta.

A harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1), (2) és (4) bekezdésében foglalt terjedelemben bírálta felül az első- és másodfokú ítéletet, valamint az első- és másodfokú bírósági eljárást.

A felülbírálat során a harmadfokú bíróság az első- és a másodfokú eljárásban az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt. Ugyanakkor, az eljárási bíróságok indokolási kötelezettségüknek is eleget téve helytállóan állapították meg az ügy eldöntése szempontjából releváns tényeket, a II. r. vádlott beismerő vallomásra, a sértettek következetes terhelő vallomásaira, a további tanúvallomásokra és egyéb bizonyítékokra alapítottan. A másodfokú bíróság meggyőző indokokkal vetette el azokat az érveket is, melyeket a II. r. vádlott beismerő vallomásának visszavonására hozott fel.

A Be. 386. § (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésben bizonyítást indítványozni, új tényt állítani vagy új bizonyítékokra hivatkozni nem lehet, a Be. 388. § (2) bekezdése szerint pedig, a harmadfokú bírósági eljárásban nincs helye bizonyításnak. Ezért az ítéletábra, a II. r. vádlott megismételt bizonyítási indítványaival érdemben nem foglalkozott, azt viszont megállapította, hogy a másodfokú bíróság helyes indokok alapján utasította el a bizonyítási indítványokat, melyekkel mindenben egyetértett.

A bizonyítékok fentiek szerinti helytálló értékelésével megállapított azon tényállás, melyre a másodfokú bíróság az ítéletét alapította, megalapozott.

A megalapozott tényállás alapján helyes a II. r. vádlott bűnösségének megállapítása, ezért a felmentésre irányuló fellebbezése a harmadfokú eljárásban sem vezethetett eredményre.

A cselekmények minősítése, az erre vonatkozó indokolás alábbi helyesbítése és kiegészítése mellett törvényes.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az elkövetéskori törvényt alkalmazta, mert ítéletének meghozatala időpontjában a II. r. vádlottra nézve az volt az enyhébb. Ugyanakkor helyesen járt el a másodfokú bíróság is, amikor az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra - a Btk. 138. §-a szerinti kisebb érték alsó határának 50.000.- forintra emelésére - figyelemmel megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által a tényállás XI/b. pontja szerinti, **(1. sz. név)** sérelmére elkövetett rongálás vétségeként minősített cselekmény már nem bűncselekmény, hanem szabálysértés, ezért a vádlottat az 1 rb. rongálás vétségének vádja alól felmentette.

Az irányadó bírói gyakorlat szerint, hogy ha több vád tárgyává tett bűncselekmény közül egy cselekmény az elbíráláskor már nem bűncselekmény, erre az új törvényt kell alkalmazni. Az ezt követően fennmaradó cselekmények vonatkozásában pedig - a régi és az új jogszabály szerinti rendelkezések kombinatív alkalmazása mellőzésével - vizsgálándó, hogy az elkövető számára melyik törvényi rendelkezés biztosít kedvezőbb elbírálási lehetőséget (BH 1995. 72.).

A jelen esetben a II. r. vádlott XI/b. pont szerinti cselekménye után fennmaradó cselekményei közül a tényállás IX. pontjában írt cselekménye is az elbíráláskori jogszabály alapján enyhébben minősül, a többi cselekmény minősítése viszont azonos az elkövetéskori és az elbíráláskori jogszabály szerint is. Ezért, helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor a tényállás IX. pontjában írt cselekmény elbíráláskori, enyhébb minősülésére tekintettel, a tényállás XI/b. pontjában írt cselekmény után - a IX. pont szerinti cselekmény kivételével - fennmaradó további valamennyi, vagyis a tényállás I/a., b., c., d., II., III., IV., V., VI., VII., VIII/a., b., c., X. és XI/a. pontban leírt cselekményeit az elbíráláskori törvény szerint tekintette minősítettnek.

A rongálással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés büntethetőségének elévülésével kapcsolatban az ítélőtábla a következőket állapította meg.

A szabálysértések büntethetőségének elévülésére vonatkozó Sztv. 6. § (6) bekezdése szerint a cselekmény elkövetésétől számított két éve elteltével nincs helye szabálysértési felelősségre vonásnak. Ez olyan abszolút határidő, amikor az elévülést esetleg félbeszakító eljárási cselekmények már nem vehetők figyelembe. A kérdéses,

a tényállás XI/b. pontja szerinti cselekmény elkövetési ideje 2011. június 26. napja, mely időponttól számítva a két év 2013. június 25. napján telt le. Ettől függetlenül, a másodfokú bíróság ítéletének a vonatkozó rendelkezése helyes az indokolás akként való módosításával, hogy most már erre figyelemmel nincs lehetőség a II. r. vádlottal szemben a tulajdon elleni szabálysértés miatti felelősségre vonásra, és az Sztv. 83. § (1) bekezdés h) pontja alapján, e miatt van az eljárás megszüntetésének helye.

A fentiekre tekintettel az ítélőtábla azzal, hogy konkrétan mely eljárási cselekmény lett volna alkalmas az élévülés félbeszakítására, érdemben nem foglalkozott. Az ügyészi indítványban foglaltakkal kapcsolatban viszont utal arra, hogy mivel szabálysértésről van szó, a jelen esetre nem a bűncselekményekre, hanem a szabálysértésekre vonatkozó szabályok és gyakorlat vonatkoznak.

Vizsgálta az ítélőtábla, hogy a másodfokú bíróság ítéletének meghozatala óta, 2013. július 1. napján hatályba lépett új Btk. (2012. évi C. törvény) rendelkezései szerint a II. r. vádlott cselekményei hogyan minősülnek. Megállapította, hogy az új Btk. 459. § 31. pontjának (6) bekezdése szerint megváltozott értékhatárok mellett sem minősülnek enyhébben [új Btk. 370. §]. Az új Btk. alkalmazását a II. r. vádlott esetében annak a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó enyhébb rendelkezése sem indokolja (4/2013. (X.14.) BK vélemény), mivel a másodfokú bíróság által alkalmazott Btk. 47. § (4) bekezdés a) pontja és az új Btk. 38. § (4) bekezdés d) pontja alapján sem bocsátható feltételes szabadságra.

Az első- és másodfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítésre és helyesbítésre szorulnak az alábbiak szerint:

Az ítélőtábla a súlyosító körülmények közül mellőzi azt, hogy a II. r. vádlott speciális bűnismétlő, hiszen mint különös visszaesővel szemben került sor halmazati büntetés kiszabására. Erre tekintettel ugyancsak mellőzi a súlyosító körülmények köréből, hogy korábban azonos bűncselekmények miatt volt elítélve, továbbá a büntetett előéletet, hiszen ha az elkövető - mint jelen esetben - különös visszaeső, csak az súlyosító körülmény ha a visszaesést megalapozó büntetéseken kívül is volt büntetve (BKv 56. II/2. pont), a II. r. vádlottnak pedig ezeken túlmenően csak próbára bocsátása volt. Ugyancsak mellőzi a súlyosító körülmények köréből a vandál módon történt elkövetést, mert ez a dolog elleni erőszak minősítő körülménynek felel meg.

A helyesbített és kiegészített bűnösségi körülményekre is figyelemmel törvényesen járt el a másodfokú bíróság, amikor az elsőfokú bíróság által kiszabott, a középmeértéknél lényegesen enyhébb, 1 év 8 hónap szabadságvesztést arányosnak tartotta a vádlott cselekményei tárgyi súlyával és egyéni bűnösségi fokával. További enyhítést az ítélőtábla sem tartott indokoltnak.

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla Kecskeméti Törvényszék mint másodfokú

bíróság ítéletét a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban a kirendelt védő díjával 10.860.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére az ítéltábla a II. r. vádlottat, a Be. 385. §-ára és a

381. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2013. október 15.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Fkhar.III.244/2013/4. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék 2.Fkf.114/2012/6. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2013. október 15.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke